

Απίστευτη αποκάλυψη προκαθορισμένων άδικων στατιστικών στοιχείων

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 11 Νοεμβρίου 2013 17:02 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: ○○○○○ / 0

Χειρότερο ○ ○ ○ ○ ○ Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Οι παραβάσεις και πλημμέλειες της Eurostat οδήγησαν σε γιγαντιαία αύξηση το χρέος της Ελλάδας

Οι Έλληνες και οι άλλοι Ευρωπαίοι πολίτες έχουν δικαίωμα να μάθουν τι συνέβη στην Ελλάδα και γιατί συνέβη.

Κορυφαίο άρθρο σταθμός, που μπορεί να αλλάξει τα δεδομένα.

Μόνο αυτό, προς το παρόν μπορώ να αποκαλύψω.

Πόπη Σουφλή

NewEurope

10 Νοεμβρίου 2013

Ας σκεφτούμε για λίγο τι θα συνέβαινε αν ξαφνικά το χρέος των Γαλλικών συγκοινωνιών και αστικών μεταφορών, που περιλαμβάνει τα λεωφορεία, τα τραμ, το μετρό, τους σιδηροδρόμους, το δίκτυο PAM εξυπηρέτησης των ατόμων με ειδικές ανάγκες κοκ, μεταφερόταν στους λογαριασμούς του δημοσίου.

Σε τελευταία ανάλυση, το Γαλλικό σύστημα συγκοινωνιών επιδοτείται σε πολύ μεγάλο βαθμό από το κράτος. Λοιπόν, η καταστροφή αυτή, που ο καθένας μπορεί να φανταστεί για την Γαλλία σε μια τέτοια περίπτωση, δεν συνέβη στην Γαλλία και αυτό ήταν σωστό.

Όμως, αυτό συνέβη στην Ελλάδα!

Οι Έλληνες και οι άλλοι Ευρωπαίοι πολίτες έχουν δικαίωμα να μάθουν τι συνέβη στην Ελλάδα και γιατί συνέβη.

Όλοι μας στην Ευρώπη έχουμε συμφωνήσει να εφαρμόζουμε ορισμένους όρους και συνθήκες που ονομάζονται Ευρωπαϊκοί Κανονισμοί και ο πρώτος που πρέπει να το κάνει αυτό είναι, αλλοίμονο, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

Συνεπώς, αν οι δημόσιες επιχειρήσεις μεταφορών παρέχουν υπηρεσίες λόγω κυβερνητικών ή Ευρωπαϊκών κοινωνικο-οικονομικών πολιτικών, τότε αυτές οι δημόσιες επιχειρήσεις πρέπει να επιδοτηθούν ή αποζημιωθούν για τις ζημιές που υφίστανται ως αποτέλεσμα των τιμών που χρεώνουν οι οποίες είναι μικρότερες από τις τιμές που θα χρέωναν σε διαφορετική περίπτωση.

Αυτή η αποζημίωση ή επιδότηση δεν συνεπάγεται μεταφορά του χρέους των επιχειρήσεων αυτών στο δημόσιο χρέος της χώρας. Λοιπόν, απάντηση δεν έχει ακόμα δοθεί από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή όσον αφορά το γιατί, μετά από δύο δεκαετίες εφαρμογής των κοινών κανόνων, η Ελλάδα ξαφνικά το 2009-10 αντιμετωπίστηκε διαφορετικά από την Γαλλία ή οιαδήποτε άλλη χώρα-μέλος της ΕΕ.

Κοιτάζοντας την πολυπλοκότητα των κριτηρίων της Eurostat που απαιτούνται προκειμένου μια δημόσια επιχείρηση να μετακινηθεί στον δημόσιο τομέα, φαίνεται ότι στην περίπτωση της Ελλάδας η δουλειά έγινε με βεβιασμένη αγνόηση των κανονικών διαδικασιών. Υπάρχει προφανής παραβίαση του Ενωσιακού Δικαίου κατά την εφαρμογή του κριτηρίου που αποκαλείται 50% και το οποίο ορίζεται ως η θεσμική απαίτηση ότι τα έσοδα από πωλήσεις των προϊόντων/υπηρεσιών των δημοσίων επιχειρήσεων πρέπει να καλύπτουν τουλάχιστον το 50% του κόστους παραγωγής τους.

Με την μη αναγνώριση της παραπάνω αποζημίωσης ως «έσοδο από πωλήσεις», καθώς και με την ταυτόχρονη εξολοκλήρου μεταφορά των εμπορικών αποσβέσεων 100 ετών των δημοσίων επιχειρήσεων μέσα στις δαπάνες ενός μόνον έτους, του 2009, η Eurostat κατόρθωσε να δικαιολογήσει την μη ικανοποίηση εκ μέρους των δημοσίων επιχειρήσεων του κριτηρίου 50%.

Υπάρχουν πρόσθετες περιπτώσεις παραβίασης του Δικαίου. Μέχρι το 2009, η Ελληνική Στατιστική Υπηρεσία, τώρα αποκαλούμενη ΕΛΣΤΑΤ, μαζί με την Eurostat, είχαν αποφασίσει ότι το χρέος των δημοσίων επιχειρήσεων δεν ήταν μέρος του δημοσίου χρέους, διότι η χρηματοδότηση της κυβέρνησης προς τις επιχειρήσεις αυτές ήταν στην μορφή μετοχών αυξάνοντας έτσι τα δικαιώματα ιδιοκτησίας της κυβέρνησης ως μετόχου στις επιχειρήσεις αυτές.

Αυτή είναι η κοινή πρακτική στις Ευρωπαϊκές χώρες σύμφωνα με τους Ευρωπαϊκούς Κανονισμούς που έχουν συμφωνηθεί από όλους του Ευρωπαίους εταίρους.

Τον Απρίλιο 2010, η εκτίμηση του ελλείμματος του 2009 δημοσιεύτηκε από την Eurostat, η οποία εγγυήθηκε ότι το τελικό δημόσιο έλλειμμα της Ελλάδας δεν θα υφίστατο περαιτέρω αλλαγές μεγαλύτερες του 0,5% πάνω-κάτω. Επάνω στην βάση αυτή, τον Μάιο 2010 οι χώρες της Ευρωζώνης και το ΔΝΤ στήριξαν την Ελλάδα με 110 δισεκ. ευρώ οικονομικής βοήθειας. Έξι μήνες αργότερα, η Eurostat πέταξε στα σκουπίδια το 0,5% και αύξησε το τελικό δημόσιο έλλειμμα κατά 2 ποσοστιαίες μονάδες, παρά του ότι μεγάλες αναθεωρήσεις σαν αυτή είναι αντίθετες με τον γενικά αποδεκτό Κώδικα Στατιστικών Πρακτικών.

Η πλήρως απροσδόκητη και ανεξήγητη ενέργεια της Eurostat βασίστηκε στην μεταφορά 17 δημοσίων επιχειρήσεων από τον ιδιωτικό στον δημόσιο τομέα.

Το τελικό αποτέλεσμα ήταν μια καταστροφική ψευδής διόγκωση του δημοσίου χρέους και ελλείμματος της χώρας για το έτος 2009, και από τότε η διόγκωση αυτή μεταφέρεται διαχρονικά και έχει υποχρεώσει την χώρα να τρικλίζει κάτω από ένα άδικο υπερβολικό φορτίο, το οποίο διαβρώνει τις σχέσεις της με την υπόλοιπη Ευρώπη.

Τα ζητήματα αυτά παρουσιάστηκαν στην Ευρωπαϊκή Βουλή και στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η οποία έχει πρόσφατα απαντήσει γραπτώς διαστρεβλώνοντας την αλήθεια.

Χωρίς να αναφέρεται σε όλα τα ζητήματα, η απάντηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ισχυρίζεται ότι ο Ελληνικός νόμος που καλύπτει τις δημόσιες αστικές συγκοινωνίες είναι διαφορετικός από τον Ευρωπαϊκό νόμο διότι ο μαθηματικός τύπος για τον υπολογισμό του ποσού αποζημίωσης δεν βασίζεται στο παραχθέν προϊόν του ΟΑΣΑ (εταιρεία-συντονιστής, ή holding company, των επιχειρήσεων αστικών μεταφορών, όπως είναι ακριβώς και η Γαλλική εταιρεία STIF).

Αυτός ο ισχυρισμός είναι εξαιρετικά αναληθής για τρεις λόγους: ο ΟΑΣΑ είναι εταιρεία-συντονιστής που ενεργεί ως ομπρέλα των εταιρειών αστικών συγκοινωνιών σε μία περιοχή της Ελλάδος, την Αττική, και κατά συνέπεια ο ΟΑΣΑ δεν εκτελεί ο ίδιος συγκοινωνιακό έργο, όπως ακριβώς γίνεται και με την Γαλλική STIF.

Δεύτερον, εάν κάποιος διαβάσει τον Ελληνικό νόμο με ανοικτά και μη-προκατειλημμένα μάτια, εύκολα θα ιδεί ότι ο Ελληνικός μαθηματικός τύπος βασίζεται στο «παραχθέν προϊόν και τον αριθμό των επιβατών», διαπίστωση που είναι αντίθετη, αλλοίμονο, με αυτά που βεβαιώνει η απάντηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Τρίτον, αν ο Ελληνικός νόμος που καλύπτει τις δημόσιες συγκοινωνιακές επιχειρήσεις δεν ήταν σύμφωνος με τους αντίστοιχους Ευρωπαϊκούς Κανονισμούς, τότε η Επιτροπή θα έπρεπε να έχει προβεί σε ενέργειες για να διασφαλίσει την εναρμόνιση των όρων και συνθηκών ανταγωνισμού στις μεταφορές, σύμφωνα με την Συνθήκη ίδρυσης της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας.

Τέτοιες ενέργειες ποτέ δεν έγιναν.

Στις απαντήσεις της, που δόθηκαν μετά από πίεση της Ευρωπαϊκής Βουλής, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατέφυγε σε σκανδαλώδεις ισχυρισμούς, παρέχοντας ακόμα και μια αναφορά σε μικρή υποσημείωση στο Εγχειρίδιο της Eurostat του έτους 2013, η οποία (υποσημείωση) δεν υπήρχε πριν τον Φεβρουάριο 2013, και, επιπλέον, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή παραπλανητικά δεν αναφέρει την ημερομηνία του Εγχειριδίου, αφήνοντας να εννοηθεί ότι το Εγχειρίδιο αυτό ήταν του 2010.

Επίσης, παρατηρήσαμε το παρακάτω γεγονός: το 2010 η Eurostat μετακίνησε έναν αριθμό δημοσίων επιχειρήσεων στον δημόσιο τομέα, και, ένα χρόνο αργότερα, το 2011, η Eurostat τις μετέφερε πάλι πίσω στον ιδιωτικό τομέα.

Έτσι, παρατηρούμε ότι η Επιτροπή έχει αναγνωρίσει την άδικη και εγκληματική διόγκωση του δημοσίου χρέους της Ελλάδας, αλλά δεν θέλουν να το παραδεχτούν.

Αυτό αποδεικνύει μια εντυπωσιακή ταχυδακτυλουργία: τώρα το βλέπεις, τώρα δεν το βλέπεις. Το κόλπο: αμέσως μετά το σαμάρωμα του δημοσίου τομέα με τα ιδιωτικά χρέη των δημοσίων επιχειρήσεων, σώζοντας έτσι τις Γερμανικές τράπεζες από την χρεοκοπία, αυτές οι ίδιες επιχειρήσεις μετακινούνται πάλι πίσω στον ιδιωτικό τομέα, όπου ανήκαν από το 1993.

Τέτοιες ενέργειες απαγορεύονται αυστηρά από τους Ευρωπαϊκούς Κανονισμούς, οι οποίοι απαιτούν ότι η αρχική μετακίνηση στον δημόσιο τομέα θα μπορούσε να δικαιολογηθεί μόνον εάν κρινόταν ότι δικαιολογείτο για αρκετά χρόνια πριν και αρκετά χρόνια μετά την αρχική μετακίνηση.

Τα παραπτώματα της Eurostat προς την Ελλάδα μας θυμίζουν τον αυθορμητισμό με τον οποίο ο κ. Αλμούνια, τότε Επίτροπος επί των Οικονομικών και Νομισματικών Θεμάτων, και τώρα Επίτροπος επί του Ανταγωνισμού, αντέδρασε στις 21 Οκτωβρίου 2009, όταν άκουσε την αναθεώρηση προς τα επάνω του Ελληνικού δημοσίου χρέους του 2009.

Ο Αλμούνια είπε: «Θέλουμε να μάθουμε τι συνέβη και γιατί συνέβη. Σοβαρές διαφοροποιήσεις θα απαιτήσουν μια ανοικτή και σε βάθος διερεύνηση». Η διερεύνηση ποτέ δεν έλαβε χώρα, αλλά τέσσερα χρόνια μετά, στις 21 Οκτωβρίου 2013, ο Αλμούνια είπε: «Το πρόβλημα της ΕΕ είναι η μη λογοδοσία».

Το να πούμε ότι έχει δίκιο δεν είναι αρκετό. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η Eurostat με το να αντιμετωπίζουν τα δημοσιονομικά στοιχεία χωρίς να δίνουν λόγο έχουν οδηγήσει στο φίμωμα υπεύθυνων φωνών στην Ελληνική ΕΛΣΤΑΤ, η οποία έχει απομείνει σήμερα χωρίς το 7-μελές της Συμβούλιο και κάτω από την εξουσία ενός ανδρός – του ίδιου ανδρός ο οποίος βρίσκεται υπό την κατηγορία της διάπραξης κακουργηματικών πράξεων και οποίος υποτίθεται ότι διοικεί το στατιστικό σύστημα της χώρας, αλλά και την στατιστική της Υπηρεσία: ένα μοναδικό φαινόμενο στην Ευρώπη.

Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, το ψευδές δημόσιο έλλειμμα και χρέος του 2009 έχει δημιουργήσει μια φοβερή ρουφήχτρα που καταβροχθίζει τα δισεκατομμύρια του Ευρωπαίου φορολογούμενου – και που δεν γνωρίζουμε τον προορισμό αυτών των δισεκατομμυρίων ευρώ – και έχει οδηγήσει και σε σπιράλ θανάτου την Ελλάδα, η οποία ήταν ανάμεσα στα 10 πρώτα μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, με έναν σκληρά εργαζόμενο πληθυσμό ο οποίος έχασε το 7% των μελών του στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, και ο οποίος μπορεί να συνεισφέρει τεράστια συνεισφορά στην οικοδόμηση μιας πιο δημοκρατικής ΕΕ.

Το ερώτημα είναι: Πώς είναι δυνατόν η ΕΕ να προχωρήσει μπροστά με ένα από τα μέλη του πυρήνα της να αντιμετωπίζεται τόσο άδικα;

Τα στατιστικά γεγονότα του 2009 απαιτούν μια σε βάθος, σοβαρή διερεύνηση και όχι παρεμβάσεις για να εμποδιστεί το έργο της Ελληνικής Δικαιοσύνης, όπως πράττει η Eurostat.

Τα πράγματα πρέπει να τεθούν σε σωστή βάση και η Ελλάδα να αποκατασταθεί.

Δεν υπάρχει άρνηση του χρέους, η άρνηση αφορά το ψευδές και εγκληματικό μέρος του.

An astonishing revelation of unjustly fixed statistics

Eurostat's failures greatly increase the size of Greece's debt

An astonishing revelation of unjustly fixed statistics

by

[Basil A. Coronakis](#)

10/11/2013 - 11:58am

Let us think for a moment what would happen if, all of a sudden, the debt of the French transport system, covering buses, trams, the metro, the RER and OPTILE and the PAM network for disabled people and so on, were all transferred to the government's accounts. After all, the French transport system is heavily subsidised by the state. Well, the disaster one can only imagine did not happen in France, and rightly so, but it did happen in Greece! Greeks and all other European citizens have the right to know what happened in Greece and why it happened.

All of us in Europe have agreed to comply with certain terms and conditions called European Regulations and the first to do so is, alas, the European Commission. Therefore, if public transport companies provide a service, because of a governmental or European socio-economic policy, then these public companies must be compensated or subsidised for losses incurred as a result of charging prices lower than what they would have otherwise charged. This compensation or subsidy does not entail the transfer of their debt to the country's public debt. Well, an answer has not yet been provided by the European Commission as to why, after two decades of applying the common rules, Greece was suddenly in 2009-2010 treated differently from France or any other EU member state.

Looking into the complexity of the Eurostat criteria required to be fulfilled in order for a public company to be moved into the public sector, it seems that, in the case of Greece, the job was done with a hasty disregard for normal procedures. There is an apparent breach of European Law in the application of the so called 50% criterion defined as the institutional requirement that the revenue from sales of products or services of the public companies cover at least the 50% of their production cost. By not treating the above compensation as "revenue from sales" and at the same time lumping commercial depreciation of 100 years into the 2009 one-year expenses, Eurostat was able to justify the non-conformity of the public companies with the 50% criterion.

There are additional instances of breach of Law. Until 2009, Greece's Statistical Authority (ELSTAT), together with Eurostat, had decided that the debt of public enterprises (public utility companies) could not be part of the public debt, because the government's finance was in the form of shares thus increasing the property rights of the government as a shareholder on these companies. This is the common practice in the rest of the European countries,

[PDFmyURL](#) easily turns web pages and even entire websites into PDF!

according to European Regulations agreed by all European partners.

In April 2010, an estimate of the 2009 deficit was published by Eurostat, which guaranteed that Greece's final public deficit figure was not going to undergo further changes by more than 0.5% of GDP either downwards or upwards. On this basis, in May 2010, the Eurozone countries and the IMF supported Greece with €110bn of financial assistance. Six months later, Eurostat scrapped the 0.5% and raised the final public deficit by 2 percentage points, despite such major revisions being contrary to the commonly accepted Code of Statistical Practice.

Eurostat's totally unexpected and unexplained action was based on the transfer of 17 public companies from the private to the public sector. The end result was a devastating false augmentation of the country's public debt and deficit for the year 2009, which since then has been carried on and on forcing the country to stagger under an unjustified extra burden, which is souring its relations with the rest of Europe.

The issues were brought to the European Parliament and the European Commission, which have recently replied in writing by distorting the truth. Without referring to all the reported issues, their answer claims that the Greek law covering passenger transport companies is different from the European Law because the formula to calculate the amount of compensation is not based on the produced output of OASA (a holding company like the French STIF). This is profoundly untrue for three reasons: OASA is a holding company acting as an umbrella of the passenger transport companies in one of Greece's regions, Attica, and as a consequence OASA does not have transport output of its own, as is the case exactly with STIF. Second, if one reads the Greek law with open, unprejudiced eyes, they will easily learn that the Greek formula is based on "the produced output and the passenger count", contrary, alas, to what the European Commission reply asserts. Third, if the Greek law covering the public passenger transport companies was not in agreement with the corresponding European Regulations, then the Commission would have acted to secure harmonisation of provisions affecting competition in transport, according to the treaty establishing the European Economic Community. Such actions never occurred.

In its answers, given in fact under pressure from the European Parliament, the European Commission has resorted to other outrageous claims by even providing a small footnote reference reported in the 2013 Eurostat Manual, which, first, did not exist before February 2013, and, second, is misleadingly reported without the actual date. We also note the following fact: in 2010, Eurostat moved a number of public enterprises to the public sector, and, one year later, in 2011, Eurostat moved them again, back into the private sector. Thus, we observe that the Commission has recognised the unjust and felonious augmentation of Greece's public debt, but they do not want to admit it. This is proved by an impressive sleight of hand: now you see it, now you don't. The trick: immediately after the public sector was saddled with these companies' debt, saving this way the German banks from bankruptcy, these same companies were moved again back into the private sector, where they belonged since 1993. Such actions are strictly forbidden by the European Regulations, which require that the initial transfer to the public sector might be justified only if it was judged that it had been in force for several years before and after its initial transfer.

Eurostat's mistakes towards Greece bring to memory the spontaneity, with which Mr Joaquin Almunia, then Commissioner for Economic and Monetary Affairs (now Commissioner for Competition), reacted on 21 October 2009, when he heard a revised forecast for Greece's 2009 public deficit. Almunia said: "We want to know what has happened and why it has happened. Serious discrepancies will require an open and deep investigation". The investigation never took place, but four years later, on October 21, Almunia said: "The EU's problem is unaccountability".

Saying he is right is not enough. By their unaccountable attitude toward fiscal statistics, the European Commission and Eurostat have led to the silencing of responsible voices at Greece's ELSTAT, which is now left without its seven-member board and under one man's authority – the same man who is under felony charges and who is supposed to manage both the country's statistical system and its statistical office: a unique phenomenon in Europe. As described above, the 2009 false public deficit and debt have created a horrific whirlpool swallowing European taxpayer's billions – whose destination is unknown – and a debt death-spiral of a country, which has been among the 10 first EC member states, with a proven hard-working population, who lost 7% of its population in the Second World War and who can hugely contribute to the construction of a more democratic European Union. The question is: How can the EU go on with one of its core members being so unjustly treated? The 2009 statistical events need an in-depth, serious investigation and not interventions to block Greece's judicial procedures, as Eurostat is doing. Things have to be put right and Greece's reinstatement must ensue. Public debt is not refused, what is refused is its untrue and felonious part.

Πηγή

Πηγή